

НР Стежками рідного краю

Подорож в іншу реальність або Поліський Стоунхендж

(англ.
Stonehange —
«Висячі
камні»)

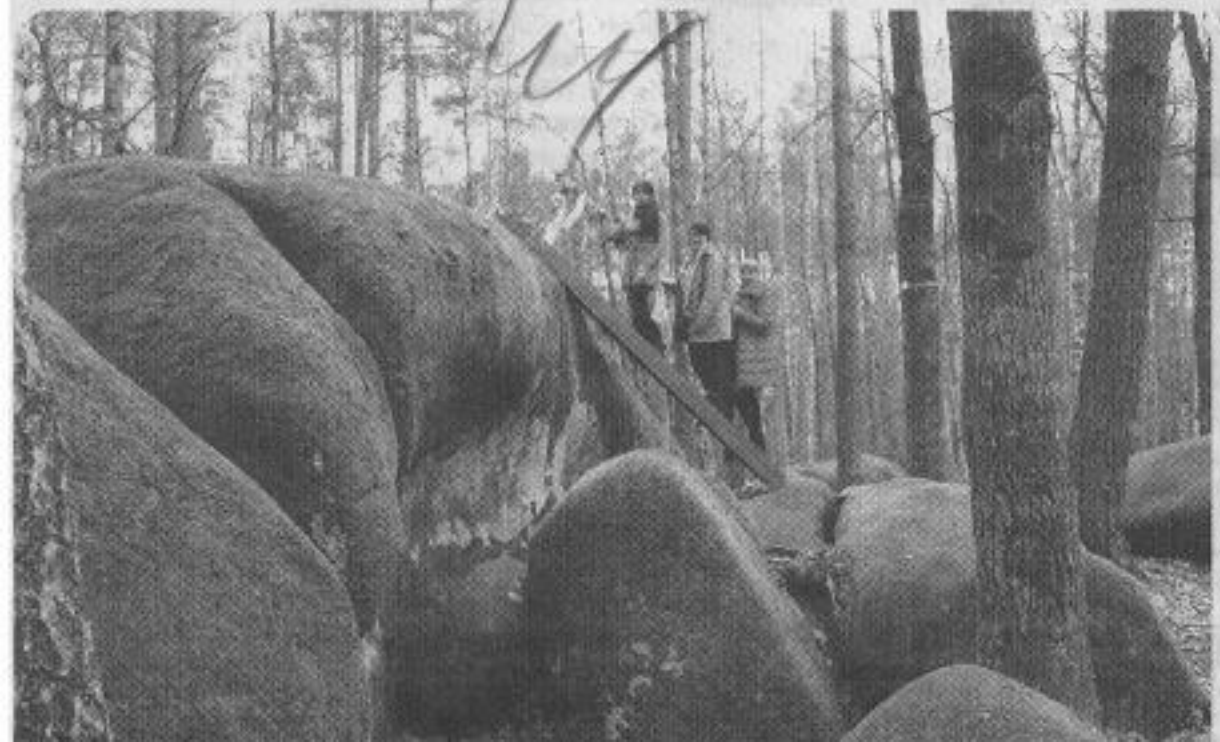
Цю місцевість на-
зивають реліктовою
унікальною. Її вва-
жають єдиною білою
плямою на карті
України. Загадкова
і неповторна, вона
знаходиться зовсім
поруч, у сусідньому
Олевському районі.
Поліський Стоун-
хендж, як його вже

дубовим листям.
Складається вра-
ження, що на неї
віками не ступала
нога людини. Так,
є в урочищі Ка-
мінному стежки,
його відвідує не-
зліченна кількість
туристів. Однак
на час приїзду ми
були одні-однісінь-

кі, тому й спрацьовувала уява та
ринули безперестанку всілякі думки.
Ми бродили камінними вулиця-
ми. Валуні тут, до річі, розташу-
валися так, що і справді утворили
цілі вулиці. Своєю формою вони
нагадують селянські хати із прибу-

стигли охрестити, розміщений
всього лиш за тридцять кілометрів
на північ від зазначеного райцен-
тру. Про красу села, або урочища
Камінне, ми дізналися від Ганни
Ковальчук. Скільки-то часу вона
нам оповідала про небачені пейза-

ньому закам'яніло. Кажуть, то був
Сам Господь. А в тому місці, де Він
відпочивав, і залишився Його слід.

Стосовно ж наукового пояснен-
ня виникнення урочища існують
дві гіпотези. За першою з них, 20
тисяч років тому валуни були при-
несені сюди льодовиком. За іншою
— вони являють собою підніжжя
древніх повністю зниклих гір, ого-
лених льодовиком від ґрунтових на-
шарувань.

Історики підозрюють, що в цьому
місці знайшов спокій князь Ігор, за-
ховано золоте гетьмана Полуботка і
бібліотека князя Ярослава Мудро-

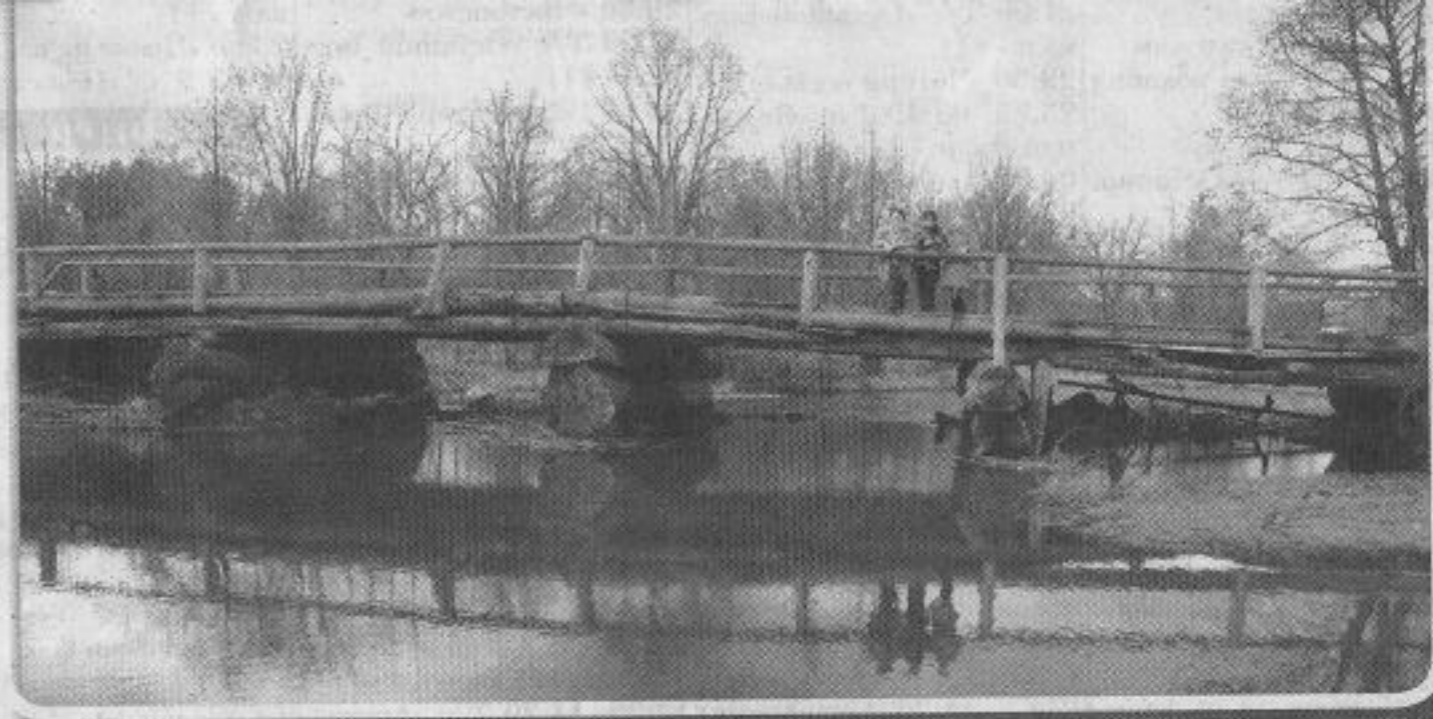
В ньому відчуваєш себе зовсім по-
іншому, ніж, скажімо, навіть до
того моста на дубових колодах. Тут
ти ніби звільняєшся від усіх земних
турбот і від усього негативу. Тут не-
ймовірно легко і спокійно. Хочеться
лише споглядати за лісом, небом і
кам'яними витворами. І ми повніс-
тю поринули за своїми почуттями:
любувалися пейзажем, насолоджу-
валися спокоєм, вели невимушену
бесіду, доторкалися до тисячоліт-
ньої історії, проходили вузькою щі-
линою між частинами скелі, ступа-
ли босими ногами на Божий слід і
загадували сокровенні бажання... А

жі, скільки разів запрошувала відправитися в подорож до сусідньої Житомирщини! Тож, нинішньої весни ми все-таки здалися, вибрали час, залишили всі невідкладні справи і відправилися на екскурсію за сприяння Віктора Охремчука. І хочу вам зізнатися, мої читачі: то була дивовижна поїздка! Ми ніби перемістилися в часі і навіть потрапили в іншу реальність...

Позаду залишалися аж занадто бідні і занедбані Олевські села, а попереду... нас чекала таємниця. Ми затамували подих вже перед старим мостом, що лежав на товстелезних дубових колодах, кованих ковальським скобом. Одразу за ним знак: село Камінне, 2 км. А ще інформація про те, що дана територія є геологічним заказником місцевого значення і належить до Замисловицького лісництва Білокоровицького лісгоспу. Упродовж всієї дороги до урочища нас супроводжували чорничні гряді (ах, якби ж то літо, думалось мені увесь час!). А при від'їзді зустріла самотня альтанка, біля якої ми зробили зупинку і далі відправилися пішки. За кілька миттєвостей перед творчим колективом редакції постала дивовижна картина з розкиданими по всьому лісу величезними опуклими валунами, покритими мохом. Пейзаж воістину неймовірний! Ніколи не думала, що каміння може бути таким гарним! Ми ввійшли в те прадавнє село і ніби загубилися від цілого світу з його цивілізацією, проблемами і навіть голосами. Тутешній ліс, до всього, вражає ще й надзвичайною тишею. Ні шуму тобі, ні звуку, окрім хіба що пташиного співу. Земля вкрита минулорічним

довами. Є такі, які схожі на стоги сіна. А ще є місцевість, яку називають шкільним майданом. Та найзнаменитіший тут найбільший за розміром камінь, до якого спеціально приставлена драбина, бо зверху на ньому видно великий слід. Легенди говорять про те, що це слід Самого Бога. За повір'ям, він дає паломникам здоров'я і здійснює бажання...

Одну із легенд ще дорогою до урочища нам розповіла Ганна Ковальчук. Колись, за її словами, у це село прийшов бідний чоловік і попросив у заможного селянина хліба. Той відмахнувся, що йому ніколи, і продовжив займатися своєю справою. Чоловік відійшов від села, оглянувся на нього — і все в

і наукові гіпотези та припущення. А саме урочище я б назвала одним з найдивовижніших, найцікавіших і наймістичніших місць на землі.

щоб потім, дивлячись на знімки, повертатися знову і знову у те благодатне місце...

Завершили ж ми свою романтичну подорож трапезою біля вогнища із печеною картоплею і рибою. Було смачно, весело і незабутньо.

...В площину реальності нас повернули до болю знайомі видовища: з усіх околиць до найближчого із урочищем села сходилися і з'їжджалися бурштиношукачі, про що свідчили знаряддя їхньої праці (сачки, мотопомпи). Було сумно повертатися у цей грішний світ і усвідомлювати, що сонячний камінь мимоволі може стати причиною спалювання побаченої нами того дня дивовижної пам'ятки природи під назвою Камінне село. Але, як сказала одна моя добра знайома, треба боятися Бога ганьбити таку красу, бо легенда із закам'янінням може повторитися...

Валентина КИРИЛОВЕЦЬ.
Фото Леоніда ШУКА.